

Prológus

MAC: NOVEMBER 1. 11:18

Halál. Pestis. Ébínség.

Körbevesznek a szeretőim, az Unseelie hercegek.

Ki gondolta volna, hogy a pusztítás ilyen gyönyörű lehet? Csábító. Elemésztő.

A negyedik szeretőm... a Háború? Gyengéden gondoskodik rólam, ami ironikus, hisz ő teremti meg a káoszt; katasztrófa és örület jár a nyomában. Már ha tényleg ő a Háború. Bármennyire igyekszem is, nem látom az arcát. Miért rejtegeti előlem?

Forró kezével becézi a testemet. Elégek, a bőröm felhólyagzik, a csontjaim elolvadnak. Egy ember sem bírja ki ezt a túlfűtött szexualitást. Elemészt a vágý. A hátam ívben megfeszül; kiszáradt nyelvvel és kicserepesedett ajakkal még többért könyörgök. Megtölti a testem, csillapítja a szomjám. Folyadék önti el a nyelvemet, lefolyik a torkomon. Összerándulok. Mozog bennem. Megpillantom a bőrét, az izmait, egy tetoválást. Még mindig nem látom az arcát. Nem akarja, hogy tudjam, ki ő. Megrémít.

Valaki parancsokat osztogat a távolban. Sok mindent hallok, de semmit sem értek. Tudom, hogy az ellenség kezébe kerültem. Azal is tisztában vagyok, hogy hamarosan már ezt sem fogom tudni. *Pri-ya* lettem, a tündérekkel folytatott szex rabszolgája. Azt fogom gondolni, hogy sehol máshol nem lennék szívesebben, és hogy semmi más nem akarok lenni.

Ha a gondolataim elég összefüggőek volnának, és képes lennék mondatokat alkotni, elmondanám, hogy korábban azt hittem, az élet lineárisan bontakozik ki. Az emberek megszületnek, és elmennek a... hogy is mondják ezt az emberek? Mindennap szépen felöl-

töttem miatta. Voltak ott fiúk. Sok helyes srác. Azt hittem, körülöt-
tük forog a világ.

A nyelve a számban, darabokra szaggatja a lelkem.

Segítsen valaki kérem segítsenek állítsák meg őket küldjékelőket.

Iskolába. Ezt a szót kerestem. Utána dolgozni kezdenek az em-
berek. Megházasodnak, és... mijük lesz nekik? A tündéreknek nem
lehet. Nem értik őket. Drága kis életek. Kisbabájuk lesz! Ha szeren-
csések vagyunk, jó és teljes életünk lehet, és megöregedhetünk
valaki oldalán, akit szeretünk. Utána koporsóba kerülünk. Csillog
a fa. Zokogok. Egy nővér? Helytelen gondolat! Az emlékek fájnak!
Engedd el őket!

*A méhembem vannak. A szívemet akarják. Fel akarják hasítani.
Habzsolni akarják a szenvedélyt, amelyre ők képtelenek. Hidegek.
Hogyan lehet ilyen hideg a tűz?*

Koncentrálj, Mac! Ez fontos. Találd meg a szavakat. Lélegezz
mélyeket. Ne gondolj arra, ami veled történik. Láss! Szolgálj! Védj!
Mások élete veszélyben forog. Olyan sokan meghaltak. Nem lehet,
hogy értelmetlen legyen a haláluk. Gondolj Danire. Belül, a pimasz
testtartás és a kifejezéstelen tekintet mögött egyek vagytok.

*Megállás nélkül, egyfolytában élvezek. Én magam vagyok az orgaz-
mus. Fájdalom és öröm kéz a kézben! Mesés! Nem vagyok ura a gon-
dolataimnak, darabokra szaggatják a lelkem. Minél jobban betölte-
nek, annál üresebb vagyok. Elműlik, minden elműlik, de mielőtt telje-
sen eltűnne, még egy gyűlöletes pillanattig tisztán látok.*

Önmagamról és az életről vallott felfogásom nagy részét a mo-
dern média alakította, nem kérdőjeleztem meg semmit. Ha nem
tudtam, hogyan viselkedjek egy adott helyzetben, egy hasonló szü-
ituációt leíró film vagy tévéműsor után kutattam az emlékezetem-
ben, és azt tettem, amit a színészek. Szivacsoként szívtam magamba
a környezetemet, annak mellékterméke lettem.

Nem hiszem, hogy akár csak egyszer is felnéztem volna az égre,
hogy eltöprengjek rajta, létezik-e élet az emberi fajon kívül az uni-
verzumban. Azt viszont *tudom*, hogy soha nem néztem le a lábam
alá a földre, és nem gondolkodtam el azon, hogy halandó vagyok.
Vidáman éltem magnóliaillatú napjaimat, és semmi más nem érde-

kelt, csak a fiúk, a divat, a hatalom, a szex, bármi, ami abban a pillanatban örömet szerzett.

Ezeket gyónnám meg, ha tudnék beszélni. De nem tudok. Szégyellem magam. Annyira szégyellem magam.

Ki a fene maga? Nemrég ezt kiabálta nekem valaki. A nevére már nem emlékszem. Valaki, aki ijesztő. És izgató.

Az élet egyáltalán nem egyenes vonal mentén halad.

Csak felvillan, mint a villámok. Olyan gyorsan, hogy a végzetes pillanatokot nem is látjuk, csak amikor már áldozatul estünk a saját, szépen kidolgozott terveinknek, és már mi vagyunk a prérifarkas, amelyet palacsintává lapított a kengyelfutó gyalogkakukk. Egy halott nővér. Hazugságokra épülő múlt. Kéretlen ősi vérvonal. Egy lehetetlen küldetés. Egy könyv, amely maga a bestia, az abszolút hatalom, és aki megkaparintja, a világ ura lesz. Talán *valamennyi* világé.

Ostoba *sidbe*-látó. Annyira biztos voltam benne, hogy minden jó irányba halad.

De most nem egy rajzfilmbéli országúton fekszem – ahonnan palacsintává lapítva is felkelek, és varázslatos módon újra háromdimenziós leszek –, hanem egy templom hideg kőpadlóján, meztelenül, kétségbeesve, halált hozó szextündérek gyűrűjében. Érzem, hogy kezdem elveszíteni a leghatásosabb fegyveremet, a reményt, pedig megesküdtem, hogy soha többé nem mondok le róla. A lánzsám rég eltűnt. Az akaratom...

Akarat? Mi az akarat? Ismerem én ezt a szót? Ismertem valaha?

Ő. Itt van. Aki megölte Alinát. Kérem, nagyon szépen kérem, ne engedjék, hogy hozzám érjen.

Vajon ő érint meg? Ő a negyedik? Miért titkolja előlem, ki ő?

Amikor a falak leomlanak, csak az a kérdés számít: *Ki vagy te?*

Bűzlök a szex áporodott szagától és tőlük: sötét, kábító fűszerek illatától. Elvesztettem az idő- és helyérzékemet. Bennem vannak, nem tudok szabadulni tőlük. Hogyan lehettem olyan ostoba, hogy abban a kritikus pillanatban, amikor a világom darabokra hullott, azt hittem: fényes páncélba öltözött lovag viharzik ide a megmentésemre hófehér paripáján, vagy elegánsan, sötéten, egy hátborzongatóan csendes motoron, vagy felbukkan egy aranyló fénysugár-

ban, miután kimondom a nyelvembe ágyazott nevét. Tán tündérmeséken nevelkedtem?

Nem ilyeneken. Ezek olyan tündérmesék, amelyeket meg *kellene* tanítanunk a lányainknak. Néhány ezer éve ezt tettük, de aztán nemtörődömmé és önelégültté váltunk, és amikor úgy tűnt, hogy az Öregek csendben háttérbe húzódtak, mi megengedtük magunknak, hogy elfelejtsük a Régi Tanítást. Élveztük a modern technológia nyújtotta örömeit, és megfeledkeztünk a legfontosabb kérdésről.

Ki a fene maga?

Itt, a padlón, az utolsó pillanataimban, MacKayla Lane utolsó nagy mámorában, már látom, hogy erre a kérdésre az a válasz, hogy az vagyok, aki mindig is voltam.

Egy senki.